

[Christophersen]

taler om; men alligevel er det den eneste realistiske mulighed. Den franske præsident, Mitterrand, har udtrykt det meget klart i de seneste uger flere gange, at Vesten må forhandle ud fra en styrkens position og på grundlag af en balancesituation. Det er den eneste forudsætning for at få en nedtrapning i gang.

Hvad er alternativet? Alternativet kan hr. Steen Folke orientere sig om ved at studere 1930'ernes historie. Da havde hr. Steen Folke jo mange åndsbeslægtede, tilhørende de mest mærkelige partier, hr. Chamberlain, hr. Baldwin, hr. Laval og mange andre profeter og naive mennesker, som havde den opfattelse, at hvis man bare foretog en ensidig nedrustning, så var den hellige grav selvforsvaret. 1930'ernes forløb viste ganske tydeligt, hvad der var den endelige konsekvens af en sådan indstilling til de politiske realiteter.

Derfor vil jeg på venstres vegne sige, at vi selvfølgelig ikke kan stemme for hr. Steen Folkes dagsorden. Vi afviser en dansk og en nordisk enegang i sikkerhedspolitikken. Vi tror på, at kun gennem et effektivt NATO-samarbejde vil det være muligt at etablere den forhandlingsposition, som gør det realistisk at forvente en sovjetisk imødekommenhed. Det er og har i mange, mange år været grundlaget for vores udenrigspolitiske holdning, og jeg synes, hr. Steen Folke meget nøje skulle overveje, hvad der egentlig er alternativet til den tankegang, han har udtrykt.

Palle Simonsen (KF):

Jeg vil godt starte med at takke udenrigsministeren for den tale, han holdt. Jeg synes, det var en rimeligt fornuftig tale – så har jeg ikke sagt for meget, og jeg har heller ikke gjort det for vanskeligt for udenrigsministeren.

Men ser vi på selve temaet for forespørgslen, vil jeg for det første sige, at der skulle egentlig ikke være grund til at gøre meget ud af debatten om temaet Norden som atomvåbenfri zone. Efter den intense politiske debat, som vi havde i sommer, blev det jo klart fastslået, at Danmark ikke vil tage selvstændige initiativer, at Norden i sig selv allerede er atomvåbenfri, og at der så i virkeligheden er tale om et fantom.

Der har ikke hersket tvivl om – og det har udenrigsministeren jo også bekræftet – at

den videre drøftelse om våbenbegrænsninger er et fælles NATO-anliggende, og det er vel i virkeligheden først og fremmest et stormagts-anliggende. Derfor er det egentlig utroligt, at diskussionen om Norden som atomvåbenfri zone har kunnet påkalde sig en så voldsom interesse, som tilfældet er, når man tager i betragtning, at den reelle trussel i vort område bl. a. er det sovjetiske atomarsenal på Kola-halvøen og de seks atomudrustede under-vandsbåde i farvandet omkring Danmark.

Jeg vil godt sige meget klart, at frykten for en atomkrig er naturligvis en fælles frygt. Ingen – det gælder også fredsbevægelserne – har patent på at arbejde imod anvendelsen af atomvåben. Det, det alene drejer sig om, er spørgsmålet: hvilke midler skal der tages i brug, for at vi kan nå målet: at forhindre anvendelsen af atomvåben?

I og for sig kunne de to spørgsmål, der er indeholdt i forespørgslen, jo behandles hver for sig, og det er nok ikke en tilfældighed, at de er koblet sammen af forespørgerne. For os står det sådan, at det i virkeligheden bliver en bekræftelse på, at debatten om NATO som atomvåbenfri zone også skal anvendes til at skabe mistillid til NATO-beslutningen i 1979 om opstilling af 572 mellemdistanceraketter. Det er en form for propagandafelttog. Jeg synes lige så godt, det kan siges, som det er. (Rettelse: se sp. 1176).

På denne baggrund synes jeg også, man skal hæfte sig ved det, som i disse dage sker i regeringens sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg. Vi er jo flere, der på et tidligt tidspunkt har kritiseret udvalgets arbejde, fordi vi fandt, at der var andre og mere væsentlige problemer at analysere for udvalget end spørgsmålet om Norden som atomfri zone.

De bemærkninger, som professor Erling Bjøl har fremsat i forbindelse med sin udtræden af udvalget, understreger, så vidt jeg kan se, den bekymring, som vi er nogle stykker der længe har følt. Hvis regeringens sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg også ender med at blive et offer for et propagandafelttog – jeg siger ikke, at det er tilfældet i dag, men jeg siger, hvis det også ender med det – vil det naturligvis slå dybe skår i dette udvalgs troværdighed, og jeg kunne godt tænke mig at få en kommentar fra udenrigsministeren til det, der er sket her til morgen.